

CIRKUS VITAE

Vojta Vrtek,
neuvěřitelný žonglér
s čímkoliv ostrým,
hořícím či jedlým.
Harmonikář Radek
Pobořil a Franta Černý
z Českomoravské
hudební společnosti.

Pokud Vám
představení uteklo,
nezoufejte a přijedte
25. a 26. září do
cihelny v Třešti.
Kromě Continua tam
najdete bratry
Formany, rodinu
Váňovu a další
pouliční divadla.

KLÍČ: JEDNA Z NEJOBLÍBENĚJŠÍCH SKUPIN

Klíč, vzniklý v roce 1982, zní sice renesančně, ale veškerá tvorba skupiny je zcela původní a pochází z dílen současných českých autorů. Dojem renesance je tvořen především použitými hudebními a textovými náměty, aranžemi jednotlivých písní. Na koncertech skupiny je možno slyšet i písně blízké současnému modernímu folku, šansonu nebo cikánským nápěvům. Celý repertoár skupiny je stavěn především na silných melodických nápěvech a poetických písňových textech. Muzika skupiny Klíč vychází ve většině případů ze souhry klasické a dvanáctistrunné kytary ve spojení s basovou linkou violoncella, a nad tímto harmonickým základem se klene jednak souzvuk fléten, hoboje nebo anglického rohu a metalofonu (to vše vhodně doplněno rytmickými nástroji), a jednak vokální projev celého souboru (často s pěti až šestihlasými sborovými party), který je podtržen především nezaměnitelným sólovým altem zpěvačky Pavly Marianové a sopránem Jany Slavatové. Skupina Klíč dosáhla za dobu svojí existence mnoha výrazných úspěchů, z nichž je možno uvést především získání autorské Porty v roce 1990 za píseň *Omnia vincit amor* a ocenění Zlatou Portou v roce 1992 za celkový přínos českou folkovou hudbě. K úspěchům skupiny je možno zařadit i její dosavadní albovou produkci zahrnující především tři profilová alba skupiny: *Omnia vincit amor* (1993), *Větrné mlýny* (1995) a *Karneval canzonett* (1997). Koncem roku 1998 skupina vydá titul vánočních písní a koled pod názvem *Vánoční KLÍČeni*.

TRAXLERI NA NOVÉM ALBU TRPÍ BOLESTÍ

Pevné jádro Traxlerů tvoří pouze dvě osoby a to Petr Traxler (dvanáctistrunná kytara, mandolína) a Heda Hošková. Do loňského léta s nimi vystupoval Oldřich Bubrle, který měl nahradit Petrova bratra Jirku Traxlera, který dodělával na universitě etnomuzikologii. V současnosti hrají tedy většinou pouze dva a Jirka, který školu úspěšně dokončil, s nimi hostuje. Začátkem roku jim vyšlo u Venkova - Polygramu nové album *Detrimetum pacior*, což v překladu znamená „trpím bolestí“. Je to album písní milostných i nemilostných z nejrůznějších dob. Je tam hodně staročeské lyriky, něco z Písní žáků darebáků atd. Hned začali chystat další projekt: Jirka Traxler píše knížku *Rozmarné písničky Jana Jeníka z Bratřic* (což byl sběratel choulostivých písní) a Traxleři by z ní rádi udělali desku.

Sobota 15.8.98

szdičkovy

Z P R A V O D A J

VČERA: NEZMAŘÍ NÁDVOŘÍ

Tedy ono nebylo jenom jejich, vlastně pouze na závěr, ale ve skutečnosti bylo jejich celý večer, protože všechny tři kapely, které včera vystupovaly mají s Nezmary něco společného, minimálně ono jihočešství, které jim nikdo neodpáře. Večer začínala jindřichohradecká skupina Jan tak tak, která kromě toho, že jim to výborně hraje a zpívá, spolupořádá svůj festival Folková růže. Po nich přišel někdejší člen Nezmarů Jarďa "Matěj" Matěju se svou Kapelou a také uchvátil publikum. Jeho závěrečnou "claptonovku" *Tears On Heaven* nádvoří málem nevydýchalo. A pak již pódium patřilo opravdovým Nezmarům (s malým i velkým N). Na rozjezd dali spirituál *Musíš jít dál*, pak si půjčili "Matěje" a společně zazpívali *Bodláky ve vlasech*, po nich se blýskla Pavlína Jišová s *Já, písnička* a tak to šlo dál. Staré hity se střídali s novinkami z posledního CD *Dávo se známe*, z něhož opravdovou lahůdkou byla titulní píseň zpívaná a capella Pavlínou a Šarkou Benetkovou. Mluvené slovo tradičně vtipně obstarával Jim Drengubák a Pavel Zajíc, který přednesl své pojednání o lásce z hlediska etymologického. Do toho Medvěd vyprávěl vtipy o medvědech a zajících, které na sebe se Zajdou navzájem sbírají. Jednotlivé písničky zpívalo publikum spolu s Nezmary a někdy dokonce i samo. Prostě Nezmaři nádvoří. Na závěr poručil Jim zhasnout úplně všechna světla a pak do nastalé atmosféry spustili *Stál na zastávce s vypůjčenou kytarou...* Když se pak opět rozsvítilo, viděl jsem lidi brečet. Diváci nechtěli pustit kapelu z pódia ani po několika přidavcích. Ohromující aplaus byl nekonečný a dokonce došlo i na onen známý zvuk znamenající nejvyšší ocenění od pořadatelů, které se jmenuje "vyvolávání klokanů". Těto pocty se letos žádnému jinému účinkujícímu nedostalo. GoGo

DIVADLO CONTINUO ZE ZADU

Jeden britský dramatik napsal hru *Bez roucha aneb zepředu a zezadu*, která je o tom, co se odehrává v zákulisí během divadelního představení. Je to zábavná podívaná, při níž si divák teprve uvědomí, jakým divadlo žije vlastním životem. Šel jsem se včera v noci opět podívat na Divadlo Continuo, a protože jsem již jejich představení *Cirkus Vitae* viděl den před tím, šel jsem sledovat jejich zákulisí během hry. Je to zážitek, sledovat ten zákulisní koncert. Šest lidí zvládá hrát s nejvyšším nasazením na scéně i dělat si navzájem kulíšáky, garderobiérku, pyrotechniky, inšpicienta a ještě spoustu dalších profesí. Každý pohyb je přesně vypočítán, každá akce má svůj řád a systém. Ale je to fofr, makačka, každé číslo na jevišti je jen přesně tak dlouhé, aby se stačili herci připravit. Stačí, když se pak jako včera sejde obrovská masa lidí, natlačí se k boudě a začne překážet. Rázem je všechno jinak. "Trochu se při tom zapotíme," zlehčuje s nadsázkou výkon souboru monsieur principallo Petr Brůček a pot se z něho jen leje. "Vše musí být naprosto připravené, protože malé zdržení by nabouralo tempo představení. Pokud se něco semele, musí to ten, kdo není na scéně okamžitě vyřešit." Při včerejším představení se semele: rozlil se hořící petrolej a začínalo hořet podloubí. Herci to zvládli s vypětím všech sil a většina diváků o ničem nevěděla. Pomáhal jsem hasit, abych alespoň nějak pomohl a odlehčil onomu úsilí vynaloženému na toto krásné představení, jehož aktéry neskonale obdivuju, protože na něco takového prostě nemám. GoGo

Dnešní koncert je letos posledním na nádvoří zámku a tak chceme poděkovat všem zaměstnancům zámku a zvláště pak správci panu Bohumilu Norkovi za trpělivost a pochopení. Děkujeme za všechno, co nám tito lidé umožnili.

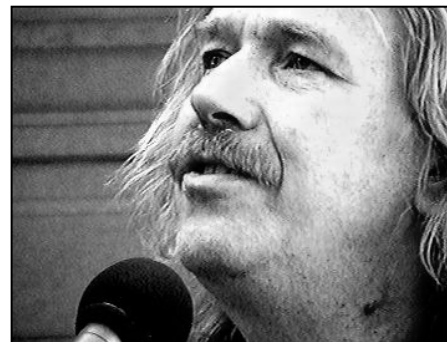
Spirituál Kvintet poprvé na nádvoří zámku v Telči

Trvalo dlouhá léta, než se konečně našel vhodný termín a všechno klapalo tak, že jsme mohli na plakát vytisknout k dnešnímu datu název naší nejlepší spirituálové kapely. Samozřejmě za jednoznačně spirituálovou ji označit nelze, protože v jejich repertoáru najdete jak francouzské či italské renesanční zpěvy, tak staré české kramářské písně nebo lidovky. Jisté je, že ze všech podobných kapel u nás (a není jich málo) má Spirituál Kvintet nejlepší hlasové obsazení. Irena Budweiserová patří k našim vůbec nejlepším zpěvačkám (a to třeba i v jazzu), Zdena Tichotová zase oplývá hlasem natolik charakteristickým a nezapomenutelným, že si nelze představit „Spirituály“ bez něj. Mužské sekci vévodí patrně střídavě, ale výrazně používaný bas Oldřicha Ortinského, Karel Zich je neméně nepřeslechnutelný a Dušan Vančura je vedle dobrého zpěváka i dobrým a vtipným konferencierem. Takže nastává historická chvíle, kdy...

JAROMÍR NOHAVICA

V loňském roce odehrál Jaromír Nohavica téměř 100 koncertů, které navštívilo neuvěřitelných 80 000 diváků. Všechny koncerty byly vyprodány. Koncerty zachycuje nové album *Koncert*, na kterém najdete 23 písní, z toho čtyři dosud nevydané. Jaromír Nohavica se během jedné sezóny zařadil po bok takové veličiny naší populární hudby, jakou je bezesporu Hana Hegerová. V březnu loňského roku to byla ona, kdo předával Nohavicovi Českou Gramy za nejlepší album roku 1996 (*Dívně století*). V srpnu téhož roku

s ním Hana Hegerová vystoupila na Prázdninách v Telči, kde poprvé zazněl jejich duet *Stará píseň*, otextovaný Nohavicou právě pro tuto příležitost. Nohavicova Kapela hraje na albu *Koncert* neuvěřitelně pestře a barevně: klasické komorní trio střídá jazzová skupina, folkový trojhlas, rockový nářez a hospodská Heligonka. Jaromír Nohavica hraje kromě klasické akustické kytary i na ruskou sedmistrunnou kytaru, kterou speciálně pro něj postavila jihlavská kytarová dílna MN. Poprvé zde Nohavica hraje i na „placatou“ kytaru, nefalšovanou elektrickou kytaru značky Godin. Neslýchaná je Jaromírova technika hry na Heligonku, která se v rodině Nohaviců předává už několik generací z otce na syna. Dnešní noční koncert bude bez Kapely, bude tichý, bude krásný. Bude na místě, na kterém nikdo nekonzertoval už několik let, bude v nezvyklou hodinu na přelomu dne, takže to bude vlastně nedělní koncert. Z rozhovorů s Jaromírem Nohavicou vybíráme:

● „Píšu pro sebe a za sebe. Každý ať si vybere tu mou část, která mu nejvíc sedí... Ovšem vadí mi laskavé i nelaskavé násilí lidí,

kterí skrze mě chtějí vydolovat něco svého, co by rádi měli a nemají. Nemohu naplňovat cizí touhy, naplňuji totiž touhy své a na nic jiného při skládání ani neumím myslet.“

● „Mě odjakživa na básnění baví jistý řád. Možná proto píšu písničky a ne volnou poezii, ta se mi roztéká pod prsty – líbí se mi, ale jsem spíš typ erbenovský než apollinairovský.“

● „Nepokazit hotovou písničku, to je jedna z nejtěžších věcí. Odhadnout okamžik, kdy je hotová, vycítit, že už to funguje.“

● „Schoval jsem si dopis, který mě usvědčil z toho, že jsem se nad své publikum povýšil, byl pyšný a tvářil se, že mi na něm nezáleží. Na to nemám právo, byť by mým posluchačem byl jediný člověk: pokud je mi lhostejný, neměl bych mu hrát. Stalo se mi několikrát, že jsem takový byl.“

NOCTURNO: KVOKÁL

Folková skupina Kvokál vznikla zhruba před čtyřmi lety pod vedením Honzy Železného, autora většiny písniček. Po prvním úspěchu v soutěži Country radia začali pořádat vlastní večery v divadélku U panáků a klubech Trojická a Mlejn, kam si zvali zajímavé hosty. V září 1996 vydali u firmy Aplaus své první CD a MC nazvané *Hledej v nás* a poté se v prosinci téhož roku rozpadli. Z původní sestavy zbyli pouze Honza Železný (kontrabas, zpěv) a Marek Zavřel (6-ti strunná kytara, banjo, zpěv). Ti okamžitě přibrali ex Lístka Vaška Spurného (foukačí harmonika, zpěv), Lístka Martinu Spurnou (zpěv, rytmika), Vaška Humla (kytary, zpěv), Vladku Zavřelovou (zpěv, buben, rytmika) a Olinu Jelínkovou (zpěv, housle). V této sestavě se přihlásili na obě Porty, z nichž v té Plzeňské postoupili až do finále a ocenění jim uniklo opravdu o pověstný vlásek. V tu chvíli oznámila svůj odchod Olina a Kvokál vyhláší konkurs na sopranistku. Podmínkou je, kromě kvalitního zpěvu, také bydliště v Praze nebo blízkém okolí, neboť skupina zkouší 2 x týdně a to v Holešovicích. Vítána je také hra na housle nebo flétny. Zájemkyně se mohou hlásit na adrese: Umělecká agentura „T“, Pavel Rada, PO BOX 141, Praha 8, 181 21.

SPONZOR FESTIVALU

TELECOM